

РЕШЕНИЕ

№ 7496

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8384** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по жалба от името Д. П. – гражданин на Република Турция, против постановен на 26.08.2022 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в [населено място] – Турция Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 20.06.2022 г.

В съдебното производство жалбоподателят се явява лично и: поддържа жалбата си, с която се твърди, че „отказът оказва негативно влияние на брачния ни живот и работата ни“ – обстоятелство, представляващо изключението, по смисъла на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата; не заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение. По негово искане Съдът изиска служебно писмени доказателства от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Д. П. – гражданин на Турция е заявил (л. 7 от делото) на 2006.2022 г. пред Генералното консулство на РБ в И. - Турция желание да получи индивидуална

„виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, позовавайки се на сключен с български граждани (Т. П. И.) граждански брак, на 01.02.2022 г. Представил е документи, сред които и: удостоверение за сключен граждански брак; договор за наем на жилищен имот с наемател жалбоподателя. На 26.08.2022 г., видно от представено по делото копие (л. 8) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 26, ал. 4, т. 1, т. 4 от Закона за чужденците в РБ“ и мотиви (цитат): „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; налице е информация, че брака (ът) е сключен с цел заобикаляне на ЗЧРБ и получаване на разрешително за пребиваване-не живеят заедно и няма принос към домакинството; липсват съпружески отношения; не са живели заедно преди и след брака“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Видно е от Справка № УРИ365р-42289/19.07.2022 г. (л. 47), че от Сектор „Миграция“, при Областната дирекция на МВР – В. е извършена на 08.07.2022 г. полицейска проверка на адреса, посочен във вече цитирания договор за наем на жилищен имот, но там не са открити обитатели. По данни от съседни апартаментът е бил скоро ремонтиран, но не е обитаван. Посетен е и адресът, на който живее Т. И. – съпругата на турския гражданин, заедно със своята майка и с две малолетни деца от друга връзка. И. е заявила, че: се запознала с Д. П. посредством Ф. и сключили брак на 01.02.2022 г., като наели квартира за една година, но тя не си спомня адреса на наетото жилище; Д. П. е пребивавал около две седмици в РБ, след сключването на брака. Служебно била извършена и справка, според официалните данни от турския гражданин е бил в РБ, както следва: от 21.01.2022 г., до 03.02.2022 г., т.е. – два дни след сключване на брака е напуснал страната; на 28.05.2022 г.; на 05.06.2022 г. – за пет часа и от 15.06.2022 г., до 16.06.2022 г. (един ден).

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана

преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“) и е изложил мотиви в подкрепа на този извод. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментиранията по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ данни, че посочените от Д. П. причини да получи виза (склучен брак с български гражданин; желание да се установи и да живее в [населено място] с Т. И., и да се грижи за семейството) не са доказани „достоверно“. Създадено е привидно положение, че „съпрузите“ живеят заедно, в така нар. „семеино жилище“, но това обстоятелство е опровергано. Не се установява и наличие на трайна връзка между тях, тъй като два дни след сключване на брака турският гражданин е напуснал РБ. О. извод за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се потвърждава от обсъдените по – горе писмени доказателства, съставени в процеса на извършената съгласувателна процедура с ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. В този смисъл конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт се съдържат в цитираната Справка № УРИ365р-42289/19.07.2022 г. от Сектор „Миграция“, при Областната дирекция на МВР – В., приобщена към административната преписка. Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Жалбоподателското твърдение, че „отказът оказва негативно влияние на брачния живот и работата“ може да бъде прието по същество, като позоваване на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 26.08.2022 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в И. отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказва (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с

чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.
Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК,
Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Д. П. – гражданин на Република Турция, против постановен на 26.08.2022 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в [населено място] – Турция Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 20.06.2022 г.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: